

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΘ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1742	Μεγάλη Πέμπτη βράδυ 12 Ἀπριλίου 2012	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Γεθσημανῆ

«Πάτερ μου, εἰ δυνατόν ἐστὶ, παρελθέτω ἀπ' ἐμοῦ τὸ ποτήριον τοῦτο· πλὴν οὐχ ὡς ἐγὼ θέλω, ἀλλ' ὡς σύ» (Ματθ. 26,39)

Ἄς κάνουμε, ἀγαπητοί μου, νοερῶς ἕνα ταξίδι στους Ἁγίους Τόπους.

***

Ὁ Κύριος στὸ ὑπερῶο τῶν Ἱεροσολύμων τελεῖ τὴν θεία εὐχαριστία καὶ μεταδίδει τὸ σῶμα καὶ τὸ αἷμα του στους μαθητάς. Ἐν συνεχείᾳ τοὺς ἀπευθύνει τὴ μεγάλη ἀποχαιρετιστήρια ὁμιλία του, καὶ τέλος ὑψώνει τὰ μάτια στὸν οὐρανὸ καὶ ἀπευθύνει στὸν οὐράνιο Πατέρα του τὴν ἀρχιερατικὴ προσευχή (βλ. 1ω. κεφ. 13-17).

Κατόπιν μὲ τὴ συνοδεία τῶν μαθητῶν βγαίνει ἀπὸ τὴν πόλι ἀνατολικά, καὶ περνοῦν τὸν **Χείμαρρο τῶν κέδρων** μὲ τὰ κόκκινα νερὰ ἀπὸ τὶς θυσίαις τῶν ζώων. Τώρα, ὅπως παρατηρεῖ ἕνας ἐρμηνευτής, ἦρθε πλέον τὸ τέλος τῶν θυσιῶν ἐκείνων. Τὸν Χείμαρρο τῶν κέδρων διαβαίνει «ὁ Ἄμνός τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (1ω. 1,29,36).

Σὲ μικρὴ ἀπόστασι εἶνε ἕνας κῆπος, στὸν ὁποῖο σύχναζε ὁ Κύριος μὲ τοὺς μαθητάς γιὰ προσευχή. Ἡ τοποθεσία λέγεται **Γεθσημανῆ**, λέξι ἐβραϊκὴ ποὺ σημαίνει ἐλαιοτριβεῖο. Γιὰ νὰ βγῆ τὸ λάδι χρειάζεται πίεσις. Αὐτὸ ὑπενθυμίζει, ὅτι καὶ οἱ ψυχές, γιὰ νὰ δώσουν τὸ λάδι τῶν ἀρετῶν, πρέπει νὰ περάσουν ἀπὸ τὴ θλίψι.

Ἄλλ' ἄς ἀφήσουμε τὴν ἀλληγορία. Τολμοῦμε καὶ μπαίνουμε **στὸν κῆπο**. Ἄκρα σιγὴ βασιλεύει. Καθὼς προχωροῦμε, βλέπουμε στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ νὰ κοιμοῦνται στὴ χλόη ὀκτῶ ἄντρες. Εἶνε μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ. Πιὸ βαθειὰ διακρίνουμε ἄλλους τρεῖς. Κοιμῶνται κι αὐτοί. Εἶνε οἱ τρεῖς προσφιλέστεροι μαθηταί, ὁ Πέτρος, ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης.

Ἄλλὰ ἐμεῖς ἀναζητοῦμε τὸν Ἰησοῦ. Ποῦ νὰ βρίσκεται ἄραγε; Βαδίζουμε ἀκόμη τριάντα - σαράντα βήματα, καὶ τί βλέπουν τὰ μάτια μας; **Θέαμα συγκλονιστικό**. Ἕνας ἄνθρωπος νὰ γονατίζει, νὰ σηκώνεται, πάλι νὰ γονατίζει, ν' ἀλλάζει θέσι, νὰ ὑψώνη μάτια καὶ χέρια στὸν οὐ-

ρανό, νὰ πέφτη μὲ τὸ πρόσωπο στὴ γῆ, ν' ἀγωνιᾷ, τὸ πρόσωπό του νὰ 'νε κάθιδρο, κι ἀπ' τὸ μέτωπό του νὰ πέφτουν κάτω σταγόνες ἀπὸ ἰδρῶτα, «ὡσεὶ θρόμβοι αἵματος» (Λουκ. 22,44).

Ποιὸς εἶνε **ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τῆς ἀγωνίας**; Πιστοί, σηκωθῆτε ἀπ' τὴ θέσι σας καὶ ἀποκαλυφθῆτε, γονατίστε καὶ προσκυνήστε τον. Εἶνε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός!

***

Ὁ Ἰησοῦς ἀγωνιᾷ. Ὁ εὐαγγελιστὴς Μᾶρκος λέει, ὅτι «ἤρξατο ἐκθαμβεῖσθαι καὶ ἀδημονεῖν» (Μᾶρκ. 14,33). Τὸν κατέλαβε θάμβος καὶ **ἀδημονία**. Τί σημαίνει ἀδημονία; Εἶνε λέξις ἑλληνικὴ καὶ σημαίνει στενοχωρία, ὅπως ὅταν κάποιος βρεθῆ σὲ ξένο τόπο, μακριὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα του, ἐκτὸς δήμου· καὶ ἀφοῦ εἶνε ἐκτὸς τοῦ δήμου του, αἰσθάνεται ἀδημονία. Καὶ ὁ Ἰησοῦς τὴ νύχτα αὐτὴ βρέθηκε μόνος στὴ Γεθσημανῆ, μακριὰ ἀπὸ τὴν οὐράνια πατρίδα. Αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη παρηγορίας ἀπὸ τοὺς μαθητάς. Τρεῖς φορές τοὺς ἐπισκέπτεται, καὶ τὶς τρεῖς τοὺς βρίσκει νὰ κοιμοῦνται. Δὲν μπόρεσαν οὔτε μία ὥρα ν' ἀγρυπνήσουν μαζί του. Χρειάστηκε νὰ κατεβῆ ἄγγελος ἀπ' τὸν οὐρανὸ καὶ νὰ τὸν ἐνισχύση.

Ὁ Ἰησοῦς μόνος! Ὅσοι σὲ ὄρες θλίψεων ἐγκαταλειφθῆτε ἀπ' ὄλους καὶ μείνετε μόντοι, εἰσέλθετε νοερὰ στὴ Γεθσημανῆ καὶ ἰδέστε τὸν Ἰησοῦ καὶ παρηγορηθῆτε. Ὁ Θεὸς θὰ στείλῃ τὸν ἄγγελό του νὰ σᾶς ἐνισχύση.

«Καὶ γενόμενος ἐν ἀγωνίᾳ ἐκτενέστερον **προσηύχετο**» (Λουκ. 22,44). Ὁλη ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ περνοῦσε σὲ προσευχή, σὲ ἀδιάλειπτη ἐπικοινωνία μὲ τὸν οὐράνιο Πατέρα. «Ἦν διανυκτερεύων ἐν τῇ προσευχῇ» (Λουκ. 6,12). Ἐλεγχος γιὰ μᾶς ποῦ δὲν ἀγαποῦμε τὴν προσευχή. Ὁ Ἰησοῦς ἦτο ὑπόδειγμα προσευχῆς. Ἄλλ' ἢ προσευχὴ τῆς Γεθσημανῆ ἔχει κάτι τὸ ἰδιαίτερο καὶ μυστηριῶδες. Ἡ Γεθσημανῆ εἶνε τὸ

μυστήριο του Ἰησοῦ. Τὸν ιδιαίτερο χαρακτήρα τῆς προσευχῆς αὐτῆς μαρτυρεῖ ἡ ἀγωνία, ὁ ἰδρώτας ὡς θρόμβοι αἵματος, καὶ πρὸ παντὸς τὰ λόγια «*Πάτερ μου, εἰ δυνατόν ἐστι, παρελθέτω ἀπ' ἐμοῦ τὸ ποτήριον τοῦτο· πλὴν οὐχ ὡς ἐγὼ θέλω, ἀλλ' ὡς σύ*» (Ματθ. 26,39. Μάρκ. 14,36. Λουκ. 22,42). Τὰ λόγια αὐτὰ ἄκουσαν οἱ ἄγγελοι καὶ κατεπλάγησαν. Τ' ἄκουσαν οἱ δαίμονες καὶ χάρηκαν, γιατί νόμισαν ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἦταν ἀπλὸς ἄνθρωπος, ἀλλὰ ἀπατήθηκαν.

Ἀρπάζουν τὰ λόγια αὐτὰ οἱ αἰρετικοὶ καὶ λένε: Ὁ Χριστὸς δὲν εἶνε Θεός, ἀφοῦ **δείλιασε**. Τί εἶπατε, ἀνόητοι; Ὁ Ἰησοῦς δὲν εἶνε ἐκεῖνος ποὺ εἶπε «*Μὴ φοβηθῆτε ἀπὸ τῶν ἀποκτεννόντων τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένων ἀποκτείνει*»; (Ματθ. 10,28). Δὲν εἶνε ἐκεῖνος ποὺ τὸν σταυρὸ καὶ τὰ πάθη του ὠνόμασε δόξα καὶ βάδιζε μὲ χαρὰ στὸ μαρτύριο; (πρβλ. Ἰω. 7,39). Δὲν εἶνε ἐκεῖνος ποὺ ὅταν ὁ Πέτρος τόλμησε νὰ τὸν ἀποτρέψῃ ἀπὸ τὸ μαρτύριο τοῦ εἶπε αὐστηρὰ «*Ὑπαγε ὀπίσω μου, σατανᾶ· σκάνδαλόν μου εἶ...*»; (Ματθ. 16,23). Ὁ Ἰησοῦς δὲν εἶνε ἐκεῖνος ποὺ ἔκανε μυριάδες μάρτυρες καὶ μικρὰ παιδιὰ νὰ καταφρονοῦν τὸ θάνατο; Ἄν δείλιαζε, δὲν θὰ πῆγαινε ἐκεῖ, τόπο γνωστό, ἀλλὰ θὰ κρυβόταν στὴν ἔρημο. Δὲ βλέπετε πόσο ἀτάραχα ὑποδέχθηκε τὴ σπεῖρα; Ἐνῶ οἱ στρατιῶτες φοβισμένοι ἔπεσαν κάτω, ἐκεῖνος τοὺς ρωτᾷ «*Τίνα ζητεῖτε;*». Κι ὅταν τοῦ ἀπαντοῦν «*Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον*», ὁ Κύριος δὲν κρύβει τὴν ταυτότητά του, ἀλλὰ λέει: «*Εγὼ εἰμι*» (Ἰω. 18,3-7).

Οἱ λόγοι τοῦ Ἰησοῦ στὴ Γεθσημανῆ δὲν εἶνε ἀπὸ δειλία. Ἀλλὰ τότε ἀπὸ ποῦ προέρχεται ἡ ἀγωνία; Εἶπαμε ὅτι ἡ Γεθσημανῆ εἶνε μυστήριο. Ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης ἐρωτᾷ: «*Τίς ἠμπορεῖ νὰ καταλάβῃ εἰς τί λογῆς πόλεμον καὶ ἀγωνίαν νὰ εὐρίσκειτο τότε ἡ καρδιά τοῦ Ἰησοῦ μας;*» (Πνευμ. Γυμν., Θεολογία 1971, σ. 222). Ἡ μικρὴ διάνοια τοῦ ἁμαρτωλοῦ δὲν μπορεῖ νὰ βυθομετρήσῃ τὴν ἄβυσσο τοῦ μυστηρίου. Τὸ ποτήρι ποὺ ἔπρεπε νὰ πιῇ ὁ Ἰησοῦς γιὰ τὴ σωτηρία μας ἦταν πικρό. Πικρότερο δὲν ἦπαι οὔτε θὰ πιῇ ἄνθρωπος. **Ποῖο εἶνε τὸ ποτήριον τοῦ Κυρίου;**

Κατ' ἀρχὴν ὡς ἄνθρωπος γεύθηκε τὴν πικρία ποὺ προκαλεῖ στὸν καθένα **ὁ θάνατος**. Ὁ θάνατος δὲν εἶνε κάτι φυσικό. Δὲν ὑπῆρχε ἐξ ἀρχῆς· εἰσῆλθε κατόπιν, ὡς συνέπεια τῆς ἁμαρτίας. Εἶνε φυσικό νὰ ἀπωθῆ ὁ ἄνθρωπος τὴν ἰδέα τοῦ θανάτου. Ὁ δὲ θάνατος ποὺ θὰ γευόταν ὁ Ἰησοῦς δὲν ἦταν ὅπως τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, γιὰ τοὺς ὁποίους αὐτὸς ἐπεβλήθη ὡς δικαία ποινὴ γιὰ τὴν ἁμαρτία τους· ἦταν θάνατος ἐνὸς ἀναμαρτήτου, ὁ ὁποῖος «*ἁμαρτίαν οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲ εὐρέθη δόλος ἐν τῷ στό-*

ματι αὐτοῦ» (Ἠσ. 53,9. Α' Πέτρ. 2,22) καὶ ἐπομένως ἔπρεπε νὰ μείνῃ ἐκτὸς θανάτου. Ὑπῆρξε ἀκόμη θάνατος ὀδυνηρός, ὀδυνηρότατος, **θάνατος σταυροῦ**. Πόσο πόνεσε σωματικά ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τὸ φραγγέλλιο, τὸν ἀκάνθινο στέφανο, τὸ βάρος τοῦ σταυροῦ, τὰ καρφιά!... Πιὸς μεγάλος ὅμως ἦταν ὁ ψυχικός του πόνος ἀπὸ τὴν προδοσία τοῦ Ἰούδα, τὴν ἐγκατάλειψι τῶν μαθητῶν, τὴν ἄρνησι τοῦ Πέτρου, τὶς ψευδομαρτυρίες, τὸ φθόνο καὶ τὴν κακεντρέχεια τῶν ἀρχόντων, τὴ δειλία τοῦ Πιλάτου, τὴ χλεύη τῶν στρατιωτῶν, τὶς βλασφημίες τῶν ληστῶν, τὰ γέλια καὶ τοὺς καγχασμούς τῶν ἀρχιερέων, τὴν ἀχαριστία ἐνὸς εὐεργετημένου λαοῦ...

Ἄλλ' ὦ συναμαρτωλοὶ ἀδελφοί μου, ἐλάτε νὰ δῆτε, ὅτι στὸ πικρὸ ποτήρι τῆς θλίψεως τοῦ Ἰησοῦ διακρίνονται καὶ σταγόνες ποὺ τὸν πότισαν ὄχι πλέον οἱ ἐχθροὶ του, ἀλλὰ δυστυχῶς ἐμεῖς, γιὰ τοὺς ὁποίους ἀγωνιοῦσε στὴ Γεθσημανῆ καὶ ἔχυσε τὸ αἷμά του στὸ Γολγοθᾶ. **Ἐμεῖς οἱ βαπτισμένοι στὸ ὄνομά του**, ἐμεῖς ποὺ ἐορτάζουμε τὰ πάθη του, ἐμεῖς οἱ εὐεργετημένοι ἀπὸ αὐτόν, ναὶ ἐμεῖς — πῶς νὰ τὸ ποῦμε καὶ νὰ μὴν κλάψουμε; — ἐξακολουθοῦμε νὰ ρίχνουμε στὸ ποτήρι τῆς ὀδύνης του νέες σταγόνες, ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὴν περιφρόνησι ποὺ δείχνουμε στὸ αἷμα του. Γι' αὐτὸ ὁ Ἰησοῦς θὰ μπορούσε νὰ ἐκφράσῃ τὸ παράπονο «*Τίς ὠφέλεια ἐν τῷ αἵματί μου ἐν τῷ καταβῆναί με εἰς διαφθοράν;*» (Ψαλμ. 29,10). Ὡ ἀμετανόητοι ἁμαρτωλοὶ, ἐρωτᾷ ὁ Δαυὶδ· τί ὠφεληθήκατε ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, ποὺ γιὰ νὰ σᾶς σώσῃ κατέβηκε ὅλες τὶς βαθμίδες τοῦ πόνου καὶ ἔφθασε μέχρις ἄδου; Τί ὠφεληθήκατε ἀπὸ τὴ σταυρική θυσία του; Ματαίως λοιπὸν χύθηκε τὸ αἷμα του γιὰ σᾶς;

Τὸ ποτήριον τοῦ Ἰησοῦ δὲν ἐξαντλήθηκε. Ἐξακολουθοῦν **καὶ στὸν αἰῶνα μας** νὰ ρίχνονται σ' αὐτὸ πικρότατες σταγόνες. Πόσο πικραίνεται ἀπ' αὐτὲς ὁ Ἰησοῦς!...

* * *

Κύριε! Βρεθήκαμε νοερὰ στὴ Γεθσημανῆ. Εἶδαμε τὴν ἀγωνία σου, ἀκούσαμε τὴν προσευχή σου, θαυμάσαμε τὴν ὑποταγή σου στὸν Πατέρα. Σήμερα - αὔριο θὰ διαβοῦμε κ' ἐμεῖς τὸ Χεῖμαρρο τῶν κέδρων καὶ θὰ εἰσέλθουμε **στὴ δική μας Γεθσημανῆ**. Ποιὲς θλίψεις μᾶς περιμένουν, ἐσὺ μόνο γνωρίζεις. Πέφτουμε καὶ σὲ παρακαλοῦμε. Τὴν ὥρα τῆς δοκιμασίας μας στείλε τὸν ἄγγελό σου νὰ μᾶς δώσῃ ἐνίσχυσι, καὶ μὲ ὑποταγὴ στὸ θέλημά σου νὰ πιοῦμε κ' ἐμεῖς τὸ πικρὸ ποτήρι, ποὺ ἐμπρὸς στὸ δικό σου δὲν εἶνε παρὰ μία σταγόνα στὸ ὠκεανό. Κάνε, ἡ δική σου προσευχὴ νὰ γίνῃ καὶ δική μας.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**